

6/8/2014

אחד הדברים שעברו אצלי שינוי במהלך המלחמה האחרונה הוא בהתייחסות למידת החשיבות של הלוחמים על הקרקע, הם אלה המראים את הנחישות האמיתית ורק בזכותם אנו עומדים איתן.

תחושותי היום שלא ההרס שנגרם מהמטוסים הוא אשר הקנה שנים ארוכות של שקט בלבנון אלא הרבה בזכות דניאל ושאר חבריו. הטובים הולכים בחוד ואחריהם הולך שאר הכוח אשר בוטח בהם ולוקח דוגמא אישית.

דמותו של דניאל עולה בראשי לעיתים קרובות. חנות בשם דניאל, חבר או חברה של הילדים בשם דניאל או כאשר אני עומד ברמזור בצומת ורואה אב מחבק את בנו החייל שוב ושוב ומסתכל אל הרכב שאסף אותו בדרכו לעזה.

לעיתים החיבור כל כך כואב שדמעות עולות. אני מרגיש שברגש ובדמעות יש גם משהו שמקבל את המציאות וגם מאפשר להרגיש את האחר ממקום אחר.

אני מרגיש שבכל פעם שאני מתחבר למשהו המבטא כאב גדול זה מתוך החיבור לדניאל וכמובן אליכם, בכל פעם שאני מצליח לגרום להקלה ולחיוך זה החלק שבי המחפש משמעות וזוקף זאת לזכות החלק המקיים את דניאל בתוכי ומתמודד עם כאב וחרדה.

אני חושב שדניאל נמצא בלבם של רבים, בכל פעם שאני נוכח ביום דניאל בטכניון אני מרגיש בזרעים המוצאים מקום אצל עשרות ילדים ובטוח שמהו טוב יצמח אצל חלקם מקושר ל DNA של דניאל.

אמיר